

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 399/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holíčska 13, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 377/2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. apríla 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Holíčska 13, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva

na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 377/2004 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania o zaplatenie sumy 9 958,17 € s príslušenstvom vedeného okresným súdom pod sp. zn. 18 C 377/2004 v procesnom postavení žalobcu.

Napadnuté konanie trvá už viac ako 12 rokov, pričom ústavný súd o namietanom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v tomto konaní rozhodoval už dvakrát, a to nálezom sp. zn. III. ÚS 332/2010 z 18. januára 2011 a sp. zn. II. ÚS 239/2015 z 3. septembra 2015, v ktorých zhodne vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v napadnutom konaní a prikázal okresnému súdu v tomto konaní konať bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že okresný súd jeho žalobe rozsudkom sp. zn. 18 C 377/2004 z 28. novembra 2014 čiastočne vyhovel a žalovaný bol zaviazaný nahradiť mu trovy konania, pričom vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá. Rozsudok okresného súdu napadli odvolaním obe strany konania. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 2 Co 227/2015 z 31. mája 2016 zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na to, že odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil z dôvodu, že nespĺňa zákonné náležitosti a nezodpovedá právu na spravodlivé súdne konanie, ide podľa názoru sťažovateľa o subjektívne a opakované zavinenie súdu, ktoré spôsobilo prietahy v konaní.

Zrušujúce uznesenie krajského súdu bolo okresnému súdu spolu so spisom vrátené 27. júla 2016. *„Od uvedeného termínu bol konajúci súd opätovne nečinný viac ako 6 mesiacov a pojednávanie vo veci vytýčil až na 06. 02. 2017... mal konajúci súd ihneď konať a vytýčiť pojednávanie čo najskôr po obdržaní uznesenia konajúceho súdu, teda po termíne 27. 07. 2016.“*

Sťažovateľ ďalej poukazuje na skutočnosť, že ide o pracovnoprávny spor, a tiež na fakt, že uznesením okresného súdu zo 4. októbra 2010 bolo konanie nezmyslene prerušené do zaujatia stanoviska ústavného súdu o súlade právnych predpisov, pričom ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 332/2010 z 18. januára 2011 vyhodnotil toto obdobie ako zbytočný prierah v konaní.

Oba rozsudky okresného súdu vydané v priebehu konania o veci sťažovateľa krajský súd zrušil, pričom podľa názoru sťažovateľa *„Stav, v ktorom sa v súčasnosti sporná vec nachádza bol spôsobený výlučne konajúcim súdom. Vec, ktorá je predmetom sporu je o obsahovej stránke právne jednoduchá, jej prílohou je veľa listinných dôkazov. Sťažovateľ ďalej uvádza, že účastníci sa pojednávania pravidelne zúčastňujú, a preto nemajú žiaden podiel na trvaní dĺžky konania.“*

Ďalšie pojednávanie bolo nariadené na 15. máj 2017, pričom u sťažovateľa naďalej pretrváva stav právnej neistoty.

Sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že mu nebolo oznámené, z akého dôvodu v priebehu konania došlo k opakovanej zmene zákonného sudcu [vo veci najprv konala sudkyňa [REDACTED], následne od 16. marca 2015 [REDACTED] a napokon [REDACTED] od 14. júla 2015 (resp. od 8. decembra 2015), pozn.].

Sťažovateľ sa na uvedenú skutočnosť – neoznámenie dôvodov odňatia a pridelenia veci novému sudcovi – sťažoval predsedovi okresného súdu, pričom s vybavením jeho sťažnosti podpredsedom okresného súdu prípisom sp. zn. Spr. 2044/2017 zo 17. februára 2017 nesúhlasí. V predmetnom prípise bola sťažnosť vyhodnotená ako neprípustná, keďže *„Nakoľko namietate porušenie základného práva v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, nie je predseda súdu oprávnený rozhodovať o Vami podanej sťažnosti, nakoľko predseda súdu môže vykonávať dohľad v súdnom konaní a vybavovať sťažnosti účastníkov konania len*

v rámci zákonnej kompetencie danej mu ustanoveniami § 62 ods. 1 a § 64 zákona o súdoch.“.

Sťažovateľ tiež argumentuje, že „dvojnásobné pridelovanie súdneho spisu č. k.: 18 C 377/2004 [REDAKOVANÉ] konajúcim súdom sa javí sťažovateľovi ako nedôveryhodné, nakoľko bolo pridelované v čase, keď sa na konajúcom súde nepracuje (6:40 hod., 5:59 hod.), takisto je nejasné z akého dôvodu bola vec pridelovaná dvakrát po sebe v krátkom časovom odstupe. Sťažovateľ k veci dodáva, že na jednotlivých listinách o pridelovaní veci konajúcim sudkyňiam bolo uvedené, že ich treba doručiť 1x žalobcovi (sťažovateľovi).

Vzhľadom na uvedené je sťažovateľ presvedčený, že sťažnosť pre porušenie ústavného práva podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR je dostatočne odôvodnená. Sťažovateľ má za to, že konajúci súd mal povinnosť oznámiť sťažovateľovi ako žalobcovi zmenu zákonného sudcu, túto mal riadne písomne zdokladovať a odôvodniť prečo bola vec odňatá zákonnému sudcovi a pridelená inému sudcovi.“.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ]... upravené v čl. 48 ods. 1, v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod spis. zn. 18 C 377/2004 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, a aby vo veci konal ako nezávislý a nestranný súd.

3. Prikazuje Okresnému súdu Bratislava I oznámiť sťažovateľovi dôvod odňatia veci zákonnej sudkyňi [REDAKOVANÉ], uviesť spôsob pridelenia veci [REDAKOVANÉ] s vyjadrením, prečo bola vec pridelovaná v mimopracovnom čase, t. j. dňa 14. 07. 2015 o 6:40 hod. a dňa 08. 12. 2015 o 5.59 hod. Oznámenie je Okresný súd Bratislava I povinný doručiť sťažovateľovi v písomnej forme.

4. [REDAKOVANÉ]... priznáva finančné zadosťučinenie 7 000,00 EUR (slovom sedemtisíc EUR), ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (nálezu).

5. *JUDr. Erikovi Šablatúrovi, advokátovi priznáva trovy konania / trovy právneho zastúpenia 492,46 EUR (slovom štyristodeväťdesiatdva EUR 46 centov), ktoré je súd povinný zaplatiť na účet advokáta...*“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať

sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 377/2004 v období do 3. septembra 2015

Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že o predchádzajúcich sťažnostiach sťažovateľa, ktorými namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, už rozhodol nálezmi sp. zn. III. ÚS 332/2010 z 18. januára 2011 a sp. zn. II. ÚS 239/2015 z 3. septembra 2015. Z obsahu označených nálezov vyplýva, že ústavný súd v nich posudzoval postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v období od začatia tohto konania až do 3. septembra 2015.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd o namietanom porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v období do 3. septembra 2015 už označenými nálezmi rozhodol, v tejto časti sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 377/2004 v období po 3. septembri 2015

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že okresný súd mal pojednávanie nariadiť ihneď po vrátení veci krajským súdom, a nie až na 6. február 2017.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 18 C 377/2004 ústavný súd zistil tento priebeh napadnutého konania v období po 3. septembri 2015:

1. Okresný súd nemal vzhľadom na prebiehajúce odvolacie konanie spis v dispozícii až do 27. júla 2016, keď mu bol vrátený krajským súdom (po vyhotovení uznesenia sp. zn. 2 Co 227/2015 z 31. mája 2016, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok okresného

z 28. novembra 2014, pozn.), t. j. v tomto období nemohol vo veci konať, a teda ani spôsobiť zbytočné prietahy v konaní.

2. Dňa 30. augusta 2016 zákonná sudkyňa vydala pokyn na doručenie zrušujúceho uznesenia krajského súdu stranám sporu.

3. Dňa 8. novembra 2016 zákonná sudkyňa nariadila termín pojednávania na 6. február 2017.

4. Dňa 6. februára 2017 sa konalo pojednávanie, ktoré bolo na žiadosť sťažovateľa odročené na 15. máj 2017.

5. Dňa 8. februára 2017 zákonná sudkyňa vydala pokyn na vyhotovenie (a následné doručenie) kópií všetkých podaní nachádzajúcich sa v spise sp. zn. 18 C 377/2004, keďže zistila, že v spise nebolo vykázané ich doručenie druhej procesnej strane.

6. Dňa 22. marca 2017 zákonná sudkyňa vydala pokyn na doručenie vyjadrení druhej sporovej strane.

7. Dňa 28. apríla 2017 a následne 9. mája 2017 zákonná sudkyňa vydala pokyny na doručenie ďalších vyjadrení druhej sporovej strane.

8. Dňa 15. mája 2017 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré okresný súd po prerokovaní veci odročil na 9. október 2017 na doplnenie dokazovania.

Ústavný súd považuje za vhodné v súvislosti s posudzovaním postupu okresného súdu poukázať aj na skutočnosť, že [REDAKOVANÉ] sa stala zákonnou sudkyňou v predmetnej veci až v roku 2015, t. j. v čase po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa z 28. novembra 2014 a pred vydaním zrušujúceho uznesenia krajského súdu (31. máj 2016). Z toho vyplýva, že po vydaní zrušujúceho uznesenia krajského súdu a vrátení spisu sa musela s doterajším priebehom konania a dokumentáciou obsiahnutou v spise oboznámiť, čo vzhľadom na jeho rozsah objektívne vyžadovalo istý čas. Ústavný súd preto nepovažuje za dôvodnú námietku sťažovateľa o neskorom nariadení termínu pojednávania po zrušení a vrátení veci krajským súdom. Navyše termín pojednávania na 6. február 2017 nariadila nová zákonná sudkyňa ešte 8. novembra 2016. Predvolanie na pojednávanie nariadené na 6. február 2017 bolo sťažovateľovi doručené 28. novembra 2016.

Zo spisu tiež vyplýva, že pojednávanie uskutočnené 6. februára 2017 bolo odročené na žiadosť sťažovateľa, ktorý uviedol, že podal sťažnosť proti odňatiu veci zákonnému sudcovi. V zápisnici z pojednávania konaného 6. februára 2017 (č. l. 696 a 697 spisu) sa uvádza: „Predstúpil žalobca, ktorý uvádza: že podal sťažnosť, ktorú v písomnom vyhotovení predložil súdu, zároveň uvádza, že 1 vyhotovenie doručil do podateľne súdu a žiada, aby súd toto pojednávanie odročil do času, kým sa nerozhodne o jeho sťažnosti proti odňatiu zákonnému sudcovi. Žalobca ďalej uvádza, že trvá na odročení pojednávania z dôvodu, aby sa vyhol prípadnému ďalšiemu predĺženiu súdneho konania z dôvodu, že vec nebola rozhodovaná zákonným sudcom.“

Zo spisu nemožno vyvodit', kedy presne sa sťažovateľ dozvedel o pridelení veci novej zákonnej sudkyňi v roku 2015, najneskôr to však bolo po doručení predvolania na pojednávanie nariadeného na 6. február 2017, t. j. 28. novembra 2016. Za týchto okolností sťažovateľovi nič nebránilo namietat' zmenu zákonného sudcu skôr, teda bezprostredne po 28. novembri 2016, a nie až v deň pojednávania 6. februára 2017. Ústavný súd na tomto základe konštatuje, že odročenie pojednávania konaného 6. februára 2017 treba pripísať na ťarchu sťažovateľa.

Z prehľadu úkonov okresného súdu tiež vyplýva, že zákonná sudkyňa v období od odročenia pojednávania (6. február 2017) do dňa konania ďalšieho pojednávania (15. máj 2017) nebola nečinná, keďže efektívne odstraňovala dovtedajšie nedostatky konania na základe svojho zistenia o nedoručení podaní druhej procesnej strane.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v období po 3. septembri 2015 nedošlo v postupe okresného súdu v napadnutom konaní k takým nedostatkom, na základe ktorých by ústavný súd po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti reálne mohol dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 377/2004

Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že k porušeniu jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy malo dôjsť zmenou zákonného sudcu v jeho veci, pričom okresný súd mu neoznámil, že došlo k zmene v osobe zákonného sudcu, ani to, z akého dôvodu k tejto zmene došlo a prečo v prípade [REDAKOVANÉ] došlo k prideleniu veci dvakrát (14. júla 2015 a 8. decembra 2015). Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že nahliadnutím do spisu okresného súdu sp. zn. 18 C 377/2004 zistil, že „v spise sa nachádza listina o pridelení veci [REDAKOVANÉ] zo dňa 14. 07. 2015, pridelenie spisu o 6:40 hod...v spise je ďalej založená listina o pridelení súdneho spisu [REDAKOVANÉ] zo dňa 08. 12. 2015, pridelenie spisu o 6:59 hod.“.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Ak je sťažovateľ toho názoru, že k zmene zákonného sudcu v jeho veci došlo v rozpore so zákonom či rozvrhom práce okresného súdu, resp. že [REDAKOVANÉ] nie je zákonnou sudkyňou v jeho veci, a teda k zmene zákonného sudcu v jeho veci nemalo dôjsť, nič mu nebráni túto skutočnosť namietat' v konaní pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd pripomína, že ak bola vec novej zákonnej sudkyňi pridelená v rozpore so zákonom alebo v rozpore s rozvrhom práce okresného súdu, predstavuje táto skutočnosť v konečnom dôsledku aj explicitne ustanovený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. e) Civilného sporového poriadku [„Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, ktorým sa konanie končí, ak... rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávne obsadený súd.“]. Vzhľadom na skutočnosť, že v aktuálnom štádiu súdneho konania existujú na ochranu základného práva na zákonného sudcu právne prostriedky nápravy v rámci

sústavy všeobecných súdov, ústavný súd považuje v tejto časti sťažnosť za predčasne podanú, a teda neprípustnú.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní, aplikujúc princíp subsidiarity svojej právomoci, túto časť sťažnosti uplatnením zásady *ratione temporis* odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017